

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændringer i lov om mægling i arbejdsstridigheder.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 761, fremsættelsen i tidenden sp. 1370).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Carl P. Jensen: Jeg tror, at et lovforslag sjældent har været mere omfattende motiveret med så detaljerede bemærkninger som det foreliggende forslag til lov om ændringer i den såkaldte forligsmandslov. Dertil kommer, at den højtærede arbejdsministers klare redegørelse ved forslagens fremsættelse er suppleret med det omdelte særtryk af arbejdsretskommissionens betænkning, der bl. a. redegør for de omstændigheder, der danner baggrunden for de foreslåede ændringer, og som har været meget udførligt omtalt i pressen, hvis medarbejdere har ofret megen omhu på at sætte sig ind i de mange enkeltheder og herved har ydet et værdifuldt bidrag til at orientere offentligheden. Her tænker jeg naturligvis kun på den objektive, den refererende fremstilling i pressen og ser helt bort fra de polemiske bemærkninger fra visse sider, som har søgt at gøre det hele til nul og niks.

Som det fremgår af de indledende bemærkninger til forslaget, har baggrunden været de drøftelser, der fandt sted i forbindelse med det lovforslag om oprettelse af en permanent voldgiftsinstitution, der blev fremsat her i tinget den 5. oktober 1955. I det folketingsudvalg, der da blev nedsat, fremkom mit parti med den tanke, om tiden nu ikke var inde til at optage arbejdsmarkedets fagrettlige problemer til en nærmere drøftelse.

Vi nævnte i denne forbindelse det arbejdsretlige grundlag, der efter det såkaldte septemberforlig har bestået uændret siden 1899, d. v. s. i snart 60 år. Vi pegede videre på de gældende regler for almindeligt forekommende rets- og interessetvister, der skriver sig fra 1910, herunder de fagrettlige regler, d. v. s. den faste voldgiftsret, loven om mægling i arbejdsstridigheder, den såkaldte forligsmandslov. I denne forbindelse pegede vi tillige på den situation, der var opstået på arbejdsmarkedet, efter at

de mellem hovedorganisationerne siden 1937 gældende forhandlingsregler var udløbet i 1955 uden at være afløst af nye, og det medførte, at folketingsudvalget henstillede til regeringen at nedsætte en særlig kommission til at tage hele dette problem op, idet man så fra nogle af partierne anmodede regeringen om at udvide en sådan kommissions kommissorium til at medtage det, man betragtede som livsvigtige områder, i de overvejelser, der skulle finde sted. Regeringen fulgte, som man vil vide, denne henstilling. Man anmodede formanden for den faste voldgiftsret, højesteretsdommer Victor Hansen, om at indtræde og overtage formandshvervet i den kommission, der påbegyndte sit arbejde i september 1956, med pålæg om at søge arbejdet tilendebragt inden den 1. oktober i år, hvilket imidlertid ikke har været muligt. Når man ser kommissionens sammensætning, vil man også kunne forstå, at der har været meget vanskelige problemer med hensyn til at pålægge navnlig hovedorganisationernes repræsentanter dette omfattende arbejde, når også andre opgaver skulle passes. Alligevel har der været holdt 27 møder, heraf 10 plenarmøder, og der er stillet betydelige krav til såvel formanden som sekretariatet, der har fremskaffet et væld af materiale og oplysninger. Jeg tror, vi har lov til at udtale en almindelig anerkendelse af denne indsats. Alligevel er jeg klar over, at vi her i dag vil få at vide, at man ikke er tilfreds med det opnåede resultat. Det er jeg for så vidt heller ikke, men der er næppe tvivl om, at den bedømmelse, vi hver for sig giver dette resultat, bliver givet ud fra den særlige interesse, man har haft vedrørende dette arbejde, og de forventninger, man har stillet til det.

Kommissionsarbejdet er som sagt ikke bragt til ende, men den foreløbige betænkning indeholder efter min opfattelse et betydningsfuldt afsnit vedrørende det opstillede kommissorium. For så vidt angår arbejdsmarkedets parter, står det klart, at noget af det mest påtrængende måtte være at få genindført anvendelige forhandlingsregler, medens nogle af kommissionens politiske repræsentanter lagde hovedvægten på en drøftelse af mulighederne for at undgå eller i hvert fald begrænse arbejdsstandsninger på de områder, man betegnede som